

Forsørgerhjælpen.

I sit Svar til Landstingsmand Steincke i Bladets forrige Nummer fremsætter Fru G. Lemche et Par Bemærkninger, adresserede til D. K.s Forsørgerudvalg og til Redaktionen.

Redaktionen har ifølge Fru Lemches Opfattelse „illet med at række Hr. Landstingsmand Steincke Kransen som den i Forsørger-spørgsmaalet enestaaende Kapacitet.“ Paa dette Punkt synes Fru Lemche dog — jfr. sidste Stk. af hendes Artikel — ikke at være uenig med Redaktionen — og vel Størstedelen af Landets i dette Spørgsmaal interesserede Borgere. Efter blot at have konstateret, at „Kransen som den i Forsørger-spørgsmaalet enestaaende Kapacitet“ ogsaa fra Fru Lemches Side er Hr. Steincke vel undt, vil jeg derfor vende mig til den mod Udvalget direkte rettede Kritik.

Fru Lemche bebrejder Udvalget, at det tilsyneladende har indskrænket sig til at pege paa de af andre (her menes antagelig Hr. Steincke) anviste Veje, „i Stedet for selv at prøve paa at finde en Løsning.“

Som det vil være Bladets Læsere bekendt, har Udvalget taget det Standpunkt i denne Sag netop *ikke* at komme frem med noget direkte Forslag, men har gennemdrøftet og derpaa fremsat til Overvejelse for Medlemmerne en Oversigt over og i Korthed affattet Redegørelse for de forskellige Udveje, som det har kunnet tænke sig at slaa ind paa for D. K. Det forekommer mig lidt urimeligt at bebrejde Udvalget, at det har benyttet sig af de Kilder, der forelaa fra „enestaaende Kapaciteters Haand, og det er sikkert berettiget, at Udvalget er gaaet denne Vej — det er ikke altid lige heldigt at frembringe Lovudkast „ad Aabenbaringsen Vej“.

Selvfolgelig har Udvalget prøvet og drøftet alle Udveje — se f. Eks. den tidligere bebudede, i dette Nr. optagne Artikel om Forsørgerhjælp ad Forsikringsvejen —, *selvfolgelig* har Udvalget *intet* gjort „for Nemheds Skyld“ — en Antydning heraf er ikke elskværdig —, og hvad Fru Lemche mener med „Udvalgets trætte Hoved“, er ikke let at se i Sammenhæng med Fru Lem-

ches noget haanlige Bedømmelse af det *Arbejde*, Udvalget har præsteret — et *Arbejde*, som vi dog har set paaskønnet fra anden Side i D. K.

Fru Lemche, som paa Formandsmødet udtalte sin Anerkendelse af, at Udvalget ikke havde taget Standpunkt i denne Sag, men stillet D. K.s Medlemmer frit over for dens Løsning, synes trods dette ikke at have gjort sig ganske klart, at Udvalgsbetænkningen er en *Redegørelse* — *intet Forslag*, hvilket dog er meget tydeligt fremhævet paa flere Steder.

Fru Lemche skriver nemlig, at Udvalget „burde dog have skænket Sagen saa megen Opmærksomhed, at det havde forstaaet, at en Forsørgerhjælp indenfor en fastsat Trangsgrense“ ikke afhjælper Uretten.

Udvalget har ikke stillet Forslag om en Trangsgrense — Udvalget har, som det efter vor Mening med stor Tydelighed fremgaar af Redegørelsen her i Bladet fremsat Tanken til Drøftelse, *spurg*t om en saadan Trangsgrense efter Medlemmernes Mening burde kræves afsat. Det bliver *Medlemmerne*, der — maaske — kommer til at stille dette Forslag.

Videre antydes i Fru Lemches Bemærkninger, at Ligelønsprincipets Gennemførelse stillede D. K. overfor en Uret mod Forsørgere i Stas og Kommunes Tjeneste. Hvad vil dog det sige? Fru Lemche burde dog fremfor nogen være klar over, at Principets Gennemførelse *ikke* kostede nogen Tjenestemand den eneste Øre, idet det først løstes, da hele den øvrige Lov paa alle andre Punkter laa fuldstændig fast, og ikke paavirkede denne Lov paa eet eneste andet Punkt. Det Forhold, at den ikke forsørgende Løn-Modtager havde flere Penge at disponere over end den forsørgende, har jo altid eksisteret; men det er ganske vist først faldet Kvindesagens Modstandere i Øjnene, *efter at Ligelønsprincippet blev gennemført*.

Alle de mange *mandlige* Ikke-Forsørgere med den højere Løn har ingen Ophidselse vakt! Og nødig skulde Kvindesagens Forkæmpere istemme de Jerimiader, der nu synges om dette Tema fra Modstandernes Side.

Efter Fru Lemches Artikels

næstsidste Stykke ser det endvidere ligefrem ud, som om hun mener, at „D. K. paa Diskussionsmøderne har udstedt Løfte“ om at hjælpe Forsørgerne i Stats- og Kommune-tjenesten. — Dette virker umækelig forbavsende! — Er ikke noget af det eneste, vi kan blive enige om, dog *det*, at Forsørger-spørgsmaalet *intet* har med Ligelønnen at gøre, og at det *ikke* kan eller bør løses for Tjenestemænd fortrinsvis eller alene?

Og disse Forsørgere skulde, som Fru Lemche skriver, „D. K. i første Række have lovet Hjælp“.

Nej, D. K. kan i denne Sag ikke have lovet andet paa „Diskussionsmøderne“ om Ligelønnen (hvilke Møder hentyder Fru Lemche til?) end ikke at modsætte sig en eventuel højere Skat paa enlige Personer (ugifte samt gifte uden Børn), til Støtte for Familieforsørgere, naar Ligelønsprincippet var gennemført.

I Slutningen af sin Artikel antyder Fru Lemche, at en Løsning af Spørgsmaalet i Overensstemmelse med Hr. Steinckes Tanker „fører bort fra den Retningslinje, D. K. oprindeligt har afstukket sig i denne Sag“. Udvalget vilde være Fru Lemche meget taknemlig, hvis Fru Lemche vilde gøre os bekendt med, hvor og hvorledes disse Linier er bleven afstukne.

Fru Lemche, der *selv* har siddet i Udvalget i ca. 1 Aar, er jo kendt med det Arbejde, der i dette Tidsrum udførtes, og med de Retningslinier, man i den Tid slog ind paa. Fru Lemche ved sikkert, at hendes værdifulde Bistand ogsaa efter denne Tid vilde have været Udvalget velkommen; Udvalget har nu maattet arbejde uden Fru Lemches Hjælp og har efter bedste Skøn valgt den Fremgangsmaade, den ansaa for den rette; men det forekommer mig ubilligt at rette Bebrejdelser mod Udvalget, fordi det ikke har kunnet finde nogen bedre Løsning end de Tanker, som var fremme og kom frem, mens Udvalget arbejdede — dels i Udvalget, dels fra anden og meget kompetent Side.

For, ikke sandt: Krudtet *kan* jo nu kun opfindes een Gang!

Julie Arenholt.